

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΙΚΟΥΣ

ΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

Τι ένδωμα έ απαιτείται.—'Η άργοπορία.—Τό πάθημα του Θ. Δεληγιάννη.—Τύποι και παρατυπία.—Τά φρούτα.

Η υπερπροφορά, οι καλοί τρόποι, τό τάξι είναι έκ των σπουδαιότερων προσόντων διά μίαν κυρίαν ή ένα κύριον του κόσμου. Θύ σάς παραθέσομεν, συνεπώς έδώ μερικούς τύπους άπαιτητήτους διά ένα γεύμα. Πώς νά γίνεται κανείς προκειμένου νά γευματίση έκτός ής οικίας του και πώς νά συμπεριφέρεται κατά τό γεύμα.

Όσοις πρόκειται περί γεύματος μεγάλης έπισημότητας, οι μέν κυρίαι μεταβαίνουν με έξωμον έσθήηα, οι δε κύριοι με φράκον και λευκόν λαϊμοδέτην.

Όταν πρόκειται περί γεύματος, στενωτέρου κάπως κύκλου, τότε, διά μέν τός κυρίαι απαιτείται άμφίσεις όλιγων άνοιχτή (καρφέ), διά δε του; κυρίους τό φράκον με μαύρον λαϊμοδέτην άκόμη δε και τό σμόιν.

Είς τά γεύματα τέλο; τό διδόμενα με όλιγοτέραν έπισημότη-α οι μέν κυρίαι φέρουν άμφίσεις έσπερίδος, οι δε κύριοι ρεδιζόχτων, μη άποκλειομένης όμως και τής; ζικέτιας με λευκόν γελέκο και μαύρον λαϊμοδέτην.

Οι προσκεκλημένοι εις ένα γεύμα όφείλουν νά μεταβαίνουν δέκα λεπτά ένωρίτερα τής; όρισθείσας ώρας. Επικρατεί έν τούτοις ή συνήθεια νά περιμένουν οι οικοδεσπότηι τούς άργοπορούντας έπί έν τέταρτον. Άν και κατάτιν αυτού ό άργοπορημένος, δέν έμφανισθή τό γεύμα άρχίζει. Δι' αυτό πρέπει νά είδοποιήμεν έγκαίρως άν θα μεταβώ, εν εις ένα γεύμα ή όχι και νά μη γινόμεθα αίτιοι έννοχλή-σων.

Σχετικόν έπεσιόδιον συνέβη εις τόν άλλοτε πρωθυπουργόν Θ. Δεληγιάννην. Εύρίσκοντο στην Τρίπολιν με τόν Βασίλεά Γεώργιον και έπρόκειτο νά παρακληθώσιν εις παρατιθέμενον υπό τών άρχών γεύμα. Ο Δεληγιάννης όμως άρνήθη άκόμη νά μεταβή και όταν ένεφανίσθη τέλος ο Βασίλει; του είπεν ειρωνικώτατα :

— Πας' όλιγον νά με κάνετε νά περιμένω!.

Μετά τό γεύμα και έντός όκτώ ήμερών όφείλει ο προσκεληθείς εις αυτό νά έπισκεφθή τόν καλέσαντα αυτόν.

Κατά τά γεύματα μερικοί τών προσκεληθένων ή παραγεμίζουν τά πιάτα των σεβριζίζόμενοι ή άρνούνται νά δεχθώσιν έκ τινος τών προσφερομένων φαγητών. Και οι δύο αυτά περιπτώσεις είναι έ-αντίον τών κανόνων τής; έθιμοτυπίας.

Έκαστος τών συνδαιτηθένων όφείλει νά θένη τήσων φαγητόν ένώπιόν του όσον νομίζει ότι είμπορεί νά φάγη, διότι όποις ή ενόγ-νεια άπαραιτεί νά καθαρίζει κανείς τό πιάτο του, τοιουτοτρόπος και νά τό άφήνη γεμάτο μη δυνάμενος νά έξακολούθηρη τό φαγητόν του. Κατ' αυτόν τόν τρόπον άλλοτεσε θα δυνηθή νά φάγη έξ όλων τών φαγητόν και δέν θά κάθεται με σταυρωμένα χέρια ένω οι άλλοι θά έξακολούθουν νά τρώγουν.

Ένωπιόν πρέπει νά σάς σημειώσω πώς τρώγονται τά φρούτα και κυρίως τρία έξ αυτών : 1) Τό μηλον κόπτεται εις τέσσαρα και μετά τούτε καθαρίζεται. 2) Τό πορτοκάλι καθαρίζεται με τό μαχαίρι συγκατοούμενον έντός του πιάτου με τό ηερσόνι. 3) Τό άγγούρι συγκρατεί αι με τό ηερσόνι και καθαρίζεται έκτός του πιάτου. 4) Τό μανδάρι λαμβάνεται διά τής; χειρός; και με τό μαχαίριόδιον κόπτεται ο φλοιός; του περιφερειακός. Μετά ταύτα δι' άφοπότερον τών χειρών έλαφρώ; περιστρεφόμενος ο φλοιός; του άφαιρείται εύκο-λοτάτα. Ο Κοσμικός

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΩ

(Του 'Αγγλου ποιητού R. Kipp'ing)

Σάν κλείσω, άγαπημένη μου, τά μάτια 'Ας μη θρηνή για με τό άγνο σου σόμτι, Και κυκαρίσσια μη φυτέψης και τριαντάφυλλα Στού τάφο μου τό νεοσκοπέμο χόμα...

Σόν τάφο μου θ' άνθίξη καταπράσινη, 'Η χλόη με τό δροσόπαγο λουσιμένη, Κι' άν με θυμάσαι στο βαθύ κερβότι μου, Κι' άν με 'εσχάσης, κόρη άγαπημένη...

Κι' άκόμη μες σνά βράδια τ' άνοιξιάτικα Τήν ώρα που τ' άγέρι άγρό θα κνήθ, Γλυκεία παρηγορία τ' άδόνι θόρχειται 'Απάνω άπ' τό κεφάλι μου νά κλαίη...

Κι' ο 'Ηλιος σνά ώραία γλυκοχαράματα Τό μνήμα με τό πρώτο φώς θά ρίνη Κι' άν με θυμάσαι, ξανθομάλλα άγάπη μου, Κι' άν με 'εσχάσης, κόρη άγαπημένη...

Μεταφρ. Στ. Δάφνη

ΤΑ ΚΡΙΝΑΚΙ ΤΗΣ ΑΜΜΟΥΔΙΑΣ

(Του 'Αλφ. Λαμαρτίνου)

Ψαράδες είδαν μίαν αυγή κάποιο κορμί βγαλμένο Γυναίκα; στήν άεροναλία άπ' τό κήμα τής; νυχτιάς, 'Ω πόση, πόση ειχε όμορφιά κι' άς είταν πεθαμένο ! Κι' έτσι άπό τότε αυτοι οι άνθροι βγαίνουν στή; άμμουδιάς Τήν άκη, που ήρδ έκείνη.

'Από που τάχα γάχροναν ή άγόρωστη παρθένα, Για νά ζηρήθη άπ' τό φτωχό τό ναύτη παρθένα γή; Κι'όρβι δέν έμνοήσανε στή; θάλασσα κανένα' Δέν ειχε μήτε δαχτυλίδι, είταν νεκρή, γυμνή, Ντυμένη άπό τό κήμα.

Τό πλέον ώραίο σάβανο σ' όλα τά σπίατα τρώξαν Και για νά τη σολόισουνε γύρωσαν, και με άνθούς, Με χρούνας και με νάχιρσίους σιεφίνι τής; έπλέξαν' Παρθένες τής; τογαυόδιον άποκαίρεισμούς, Μαννάδες τής; θρηνηται.

Στήν άμμουδιά που τίποτα δέν βγαίνει, έκεί τό μνήμα Τής; κάμανη, παρθένα; τόν άγονο καμιο' Μα τά λουλούδια σπλαχνικά τό γλάκισαν τό κήμα, 'Η άμμουδιά χροτάφια και τό λουλούδι αυτό Τό λαλοαίτι άνοιγει.

'Ω τών καρδιών μας μέλισσες που ή άγάπη είναι τό μέλι, Παρθένες, μαστε τής; έρμιάς; τόν κρίνο, τόν άνθος Που άνθει σνά μνήμα;σ, στή γή τό σπείρανε οι άγγέλοι, Είν' τ'ονομά του μουσικό, ποτέ; τών ουράνω 'Από την ευωδιά του !

Μεταφρ. Λεάντρον Κ. Παλαμά

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Του Μορίς Μαίτερλιγκ)

Τριάντα χρόνια τη ζητώ, αδερφοϋλε; μας, Δίχως; κρυμμένη που είν' νά νοιώσω, Τριάντα χρόνια περπατώ, αδερφοϋλε; μου, Χωρίς; να τη σιμάσω.

Τριάντα χρόνια περπατώ, αδερφοϋλε; μου, Τά πόδια μου είναι κουρασμένα, Και είτανε παντού, παντού, αδερφοϋλε; μου, Και δέν τη βρήκα, ώίμένα.

Θλιμμένη ώρα είν' αδερφοϋλε; μου, Ξυπολυθήτε, άρσοθεταίνοι Τό βράδι, κ' ή ψυχή μου είν', αδερφοϋλε; μου, Και κείνη άρροστημένη.

— Είστε δεκάξη χροών, αδερφοϋλε; μου, Σέ τόπους; μακρινούς γυμσίσε, Και πάρε τό ραβδί μου, αδερφοϋλε; μου, Και σεί; να τη ζητήσε.

Μεταφρ. Λεάντρον Κ. Παλαμά

κανέναν. Έφοβείτο μήπως από τό ύψος, έννοούσαν οι φίλοι του οε ποιόν ίνηταν, και έγλειποκοιμείτο 'Η κυρία Σαυπατιέ άν και ήσο πολύ φτωχό για τη γηναικεία τής; φιλαντία, ν' άποκαλύψη μία τόσο κολοκευτική λιτορία, δέν την άπεκάλυψε έν τούτοις; τήν έσχό-τρε μυστική. 'Ισο; δίοι; ειχε μαντεύσει τόν άνώμωμο άποστολέα, και δέν ήπτελε, επειδή και έκείνη ειχε ήδη άρχισει νά τόν αγαπά, νά τόν έσθεί. Αλλ' ή μοίρα δέν ήτο δυνατόν νά μη βάλη και έδω τό χέρι τής;. 'Η έδοσις τών 'Ανθώσων του Κακοϋ τής; μόνης ποιητικής συλλογής; που έγραψε ο Μκωνιλαιρ, προκάλεε σκάνδαλο. Πολλοί κριτικοί χαρακτηρίζουν τά ποιήματα του Μκωνιλαιρ επινάν-δυνα διά τήν δημοσίην ήθικήν. 'Η δικαιοσύνη έπεμβαίνει. Προ-καλείται δική; τό άποτέλεσμα τής; όποιος ήτο νά διαταχθή ή άπάλει-ψος από τήν συλλογή ποιημάτων μερικά από τά όποια ήσαν έκείνα άκριβός; που ειχεν έμπνεύσει εις τόν Μκωνιλαιρ ή κυρία Σαυπατιέ. 'Ο έρω; του Μκωνιλαιρ δέν ήτο δυνατόν πλέον νά διατηρηθή μυσ-τικός. 'Αλλ' ούτε και νά έξακολούθη νά του αντίτασση άρνοιση ή γυναίκα που άγαπούσε. 'Η κυρία Σαυπατιέ, χαριτωμένη από τόσο θαρήν και μακράν έρροσίσιον, θαμβωμένη από τήν δεξιν που μαζί με τό σκάνδαλο ήρχισε νά περιβάλη τόν ποιητή, ύτακούσασα τέλο; εις τήν επιθυμία τής; ή όποια και δι' αυτήν πλέον ειχε γίνει τυ-ραννική, δέν ήμπόρεσε ν' αντίσταθή περισσότερον. «Είμαι δική σου, του γράφει. Μου φαίνεται πώς; σου άήνω άπ' τη πρώτη στιγμή που σ' άνέκρισα. Κάνε με δε; θέλεις. Είμαι δική σου, δική σου ή καρδιά μου, δική σου και ή ψυχή μου».

Και πράγματι, έθυσίασεν υπέρ του ποιητού νά πάντα και τόν έλάτρευσε.

Κ. Παράδοξο